

noiesse fra igaar er daet noget, er bleven lidt mindre i Dag. — det overraffer mig heller ikke — men han vil dog stemme med Ministeriet; uagtet han var vred paa Regjeringen for en enkelt Sag, vilde han dog hellere stemme med Regjeringen end med dem, han samstemmede med i det andet Thing om denne enkelte Sag; dem var han enig med, men af Frygt for at blive enig med dem vilde han stemme med Ministeriet. Da jeg horte dette, tænkte jeg ved mig selv, at det ogsaa var en ganske mærkelig Slutning, som det ærede Medlem her var kommet til, idet han sagde, at han, hvis han ikke stemte med Finantsministeren, var bange for, at Finantsministeren vilde forlade os. Dette, tænkte jeg ved mig selv, vilde dog være ganske besynderligt. — nu har jeg jo set, at det maasse slaar til — men den Gang tænkte jeg saaledes, fordi vi mange Gange her have set, at Regjeringen er kommen med vigtige Forslag, der ere blevne forfaste med stor Majoritet, uden at der har været Tale om, at den vilde forlade os. Vi have ligeledes set, at store og vigtige Lovforslag, som ere indbragte ad privat Vej, og som Ministeren har sagt, at han ikke kunde tage imod, desuagtet ere blevne vedtagne med stort Flertal, og Ministeriet har dog ikke forladt os. Store Bevillinger, mange Penge ere blevne forlangte til Ting, der, som man sagde, vare absolut nødvendige; de ere blevne negtede, men Ministeriet har dog ikke forladt os. Hvorfor skulde Finantsministeren da forlade os her, hvor der kun er Tale om en Million, som for Dieblisset ikke behøvedes? Saaledes stillede Sagen sig den Gang for mig, og jeg troede, at denne Betragtning var fuldkomment berettiget, indtil vi i Dag have hørt nærmere fra den høitærede Finantsminister. — Seg kommer nu til den høitærede Finantsministers Udtalelser i Gaarsmødet. Han gav os her en Skildring af Forholdet imellem Landstthinget og Folkethinget med Hensyn til disse Regler for Indkomsskatten eller med Hensyn til Spørgsmaalet om en Indkomsskat overhovedet, og han meddelte os, hvorledes han opfattede det. Seg kan ikke opfatte det saaledes. Seg tror, at jeg temmelig nøie erindrer, hvorledes hele For-

holdet har udykket sig. Den ærede Minister forklarede, at Folkethinget vilde have en Indkomsskat, og at Landstthinget ikke vilde have den — jeg bruger saa og korte Ord, for ikke at gjøre det for vidtloftigt — men dette tror jeg var Tanken. Folkethinget vilde altsaa have en Indkomsskat, Landstthinget holdt ikke af den, og man skulde nu søge at blive enige. Her skal jeg strax sige, at det Folkethinget vilde, var at faae Regler for en Indkomsskat, Regler, der kunde staa, indtil de ved en ny Lov bleve ændrede, og saa faae udskrevet en Indkomsskat for eet Aar. Det var dette, Folkethinget vilde. Landstthinget vilde derimod have en almindelig Lov, der skulde give Indkomsskatten for eet Aar, og dermed skulde den være udløben og ugyldig. Landstthinget forandrede derfor: Lov om Regler for Indkomsskatten til: Lov om Indkomsskatten, og Loven kom tilbage hertil i denne Skikkelse. Nu var det jo ikke det, vi havde tænkt os; vi ønskede Reglerne staaende, som vedblivende for de Aar, hvori man fandt det nødvendigt at bevilge Indkomsskat, og hertil kom den Betragtning, som Folkethinget maatte gjøre gjældende, at en Bevillingslov først maatte forelægges Folkethinget, idet Loven ikke var nogen Bevillingslov, da den gik fra Folkethinget, men blev omdannet dertil i Landstthinget. Folkethinget var derfor enigt om ikke at tage den saaledes, som den kom tilbage, der maatte følges tankes paa, hvorledes man kunde komme til Enighed i dette Dieblis med Hensyn til dette Spørgsmaal, og da var det ingenlunde Landstthinget, som forlangte to Aars Erfaring til Prøve, det var tværtimod Folkethinget, der strakte sig saa langt, at det tilbød to Aar, og Landstthinget gif meget nødig, idet det kun vilde have eet Aar, til at indrømme to. Det var altsaa ikke en Indrømmelse fra Folkethinget til Landstthinget, saaledes at forstaa, at Landstthinget forlangte at prøve Reglerne ved to Pigninger i Stedet for ved een, men det var tværtimod Folkethinget, der slog af til to og derved fik Landstthinget til at gaa ind paa to Pigninger, medens det kun havde ønsket een. Saaledes var Forholdet, og naar den høitærede Finantsminister nu har ment, at det vilde være et Brud paa Over-